

uit te voeren. Maar de keukenmeid was druk aan het roeren in de soep en scheen niet te luisteren en daarom waagde ze het verder te gaan: «In vier en twintig uur, naar ik *meen*, of is het in twaalf? Ik —»

«Houd toch op», zei de Hertogin, «cijfers kan ik niet uitstaan!» En toen begon ze haar kind weer te verzorgen, onderwijl een wiegeliedje zingend en het kind heftig schuddend bij het eind van elken regel:

«Spreek heftig uwen kleine aan
En sla hem als hij niest:
Geen rede toch wil hij verstaan,
Hij doet, wat hij verkiest».

KOOR.

(Waarmee de keukenmeid en het kind instemmen):

»Boe! boe! boe!«

Terwijl de Hertogin het tweede couplet zong, bleef ze aanhoudend het kind vreeselijk heen en weer schudden, waardoor het arme schepseltje zoo huilde, dat Alice nauwelijks de woorden kon verstaan:

»Ik spreek mijn jongen heel barsch aan
En sla hem als hij niest,
Van peper zal hij houden gaan
Als moeder dit verkiest!«

KOOR.

»Boe! boe! boe!«

«Hier zoo, nu mag jij
als je wilt!» zei de Hertogin
haar het kind toewierp.

Ze maakte om croquet te gaan
en ze liep haastig het veld op,
wierp haar een braadpan
eventjes miste. Alice viel
moeite op, daar het zo
zijn armen en beenen omdraaide
een zeester», meende ze
snoof als een locomotief
kroop in elkaar en rekte
geweld, dat ze het haastig

Zoodra ze wist, hoe
moest, (hetwelk hierin bleef)
soort van knoop wrong en
bij het rechteroor en hals
het naar buiten. «Als ik
meeneem» zei Alice, «zu
een paar dagen gedood heb
op mijn geweten hebbe
De laatste woorden zei ze
ding, als antwoord, ging k
opgehouden met niezen).
«dat is geen nette manier